

Recensent: Kristin Hulshof

Loes Niesing: 'Een glaasje rosé bij het ontbijt' Vijf jaar gebrekkige zorg in een verpleeghuis. Uitgeverij U2pi, Voorburg 2014. ISBN 9789087594138. (Ziekte van Parkinson/ Ouderenzorg/ Verpleeghuis/ PO/1)Zie ook:

<http://www.jouwboek.nl/website>

Soort boek/ziekte/stijl:

Loes Niesing beschrijft de, in haar ogen, zeer gebrekkige zorg in het verpleeghuis waar haar moeder de laatste vijf jaar van haar leven verblijft, vanwege de ziekte van Parkinson en haar immobiliteit vanwege een heupfractuur. Niesing schrijft over de dagelijkse misstanden waar zij tegenaan loopt en haar pogingen hierin verandering aan te brengen. Ondertussen leeft haar moeder niet het leven dat zij graag zou willen leven, maar het leven zoals dat het verpleeghuis het beste uitkomt.

Niesing neemt geen blad voor haar mond en schrijft op indringende wijze over het leven in het verpleeghuis waar haar moeder verblijft. Niesing wil met haar boek duidelijk maken hoe het niet moet in de zorg en van daaruit een inspirerend kader bieden voor verbeteringen.

Het boek is een aanrader voor een ieder die vroeg of laat te maken krijgt met zorg voor de ouder wordende mens. Voor hen die beroepsmatig werken met en voor ouderen is het boek een must. Het boek telt 138 pagina's.

Over de schrijver:

Loes Niesing (1954) is secretaresse op een advocatenkantoor in Amsterdam. Zij woont met haar man in Amstelveen. Haar beide dochters zijn werkzaam in de gezondheidszorg.

Korte bespreking:

Niesing geeft in haar boek een indruk hoe het is om als verpleeghuisbewoner in een verpleeghuis te wonen en hoe het dagelijkse leven van een verpleeghuisbewoner verloopt in het grote woonzorgcentrum waar haar moeder aan aantal jaren verbleef. Het boek begint met de aanleiding voor de opname in het verpleeghuis, gevolgd door de ervaringen in de opeenvolgende jaren van haar moeder en haarzelf in het verpleeghuis totdat haar moeder daar overlijdt.

De negatieve ervaringen zijn talrijk en hoewel Niesing wekelijks verbeterpunten aanreikt leidt dat niet tot een verbetering van de zorg. De gebrekkige communicatie met het afdelingspersoneel en het management, de frequente personeelwisselingen die maken dat men onvoldoende op de hoogte is welke cliënten met welke zorgbehoeften in het verpleeghuis wonen, het personeelstekort waardoor zelfs de noodzakelijke zorg vaak niet geleverd wordt, de desinteresse en het onbegrip onder het personeel en de onzorgvuldige hygiënische omstandigheden, blijken te zijn gaan behoren tot de normale gang van zaken in het verpleeghuis.

Wat viel op:

Niesing beschrijft op indringende en confronterende wijze het leven in het

woonzorgcentrum waar haar moeder verblijft. De aanvankelijke euforie vanwege de ruime plek mét verpleeghuiszorg, die hun moeder wordt aangeboden, ebt al snel weg als zij daar eenmaal verblijft.

Waar de moeder van Niesing zich uiteindelijk bij de situatie neerlegt, blijft Niesing strijden voor een beter leven in het verpleeghuis van haar moeder. Niesing beschrijft de vaak schrijnende situaties waarin zij haar moeder aantreft afgewisseld met het gevecht dat zij aangaat voor verbeteringen in de zorg en de emoties en het verdriet die dat bij haar oproepen.

Gedurende al die jaren dat haar moeder daar verblijft is het niet mogelijk gebleken om een zorgplan getekend te krijgen.

Citaten:

Pag. 17: “Al snel maken we kennis met de verantwoordelijke zorgmanager, bij wie we terecht kunnen met al onze vragen en opmerkingen over de zorg en het verblijf van mijn moeder. Ze vertelt niets over de dagelijkse gang van zaken en er vindt geen intakegesprek plaats. Ze komt even langs maar moet snel weer verder. We hebben op dat moment eigenlijk nog met niemand de toestand van mijn moeder besproken. Maar door de euforie van het prachtige appartement waar ze in terecht is gekomen, stoort mij dat nog niet zo.”

Pag. 20: “Het eerste echte gesprek met de zorgmanager hebben we als mijn moeder al een halfjaar in het zorgcentrum woont. De aanleiding is het MDO-overleg. De zorgmanager praat tegen mij en mijn moeder zit er stilletjes bij. Ik merk dat ze het gesprek niet kan volgen maar ze maakt zich daar niet druk over. Pas achteraf realiseer ik me dat de zorgmanager zich met geen woord tot mijn moeder gericht heeft.”

Pag. 21: “Ik weet van geen zorgplan, laat staan dat ik er een heb getekend. Ook van een zorgdossier heb ik nog nooit gehoord.”

Pag. 21: “Ook ontdek ik een prachtige kleurenfolder van het huis. Als ik deze folder eens echt goed door ga nemen, merk ik dat het in de praktijk toch wel heel anders gaat dan zoals het in deze folder wordt beschreven.”

Pag. 23: *“Wij proberen aan te sluiten bij uw manier van leven. Dit betekent aandacht en respect voor uw gebruiken en gewoonten, vooral op het gebied van dagbesteding.”*

(Een fragment uit de glossy folder die Niesing bij toeval ontdekt in het verpleeghuis).

Pag. 28: “Er zal inderdaad wel niemand zijn die de bloemen weghaalt als ze verwelken. Het ontbreken van zorg beperkt zich niet tot de mensen in dit huis.”

Pag. 52: “Eenmaal per week is er tijd om mijn moeder te helpen met douchen. De overige dagen wordt zij slechts een beetje gewassen of zoals zij zelf zegt: ‘De meesten halen snel een washand over je gezicht.’ Het is al niet veel, eenmaal per week, maar

het wordt vervelender als blijkt dat de verzorging haar dan soms ook nog eens vraagt (retorisch) of het goed is dat ze haar alleen even ‘wassen’ omdat het zo druk is. Dat betekent dat ze soms maar één keer per twee weken wordt gedoucht.”

Pag. 89: “Als ik weer eens langskom is ze gekleed in een warme winterbroek en een dunne zomerblouse. Ze heeft behalve een papieren onderbroek met inlegluier van het huis geen ondergoed aan. Alle onderbroeken zijn kennelijk bij de wasserij, maar ze heeft er zeker dertig en de was wordt toch eenmaal per week gedaan. In de badkamer ligt een vuile, stinkende luier en uit haar wasmand vis ik bovenkleding met resten poep eraan. Ook in haar kledingkast vind ik opgevouwen kleding met daarop aangekoekte etensresten. Op haar tafel ligt een kussentje dat naar urine stinkt. Te midden van dit alles zit mijn moeder half te slapen. Ik word er heel verdrietig van.”

Pag. 106: “Terwijl ik mijn moeder aan het verschonen ben, komt Lara binnen, een verzorgster die ik nog niet ken. Ik uit mijn ongenoegen over de gang van zaken, en dan volgt er een ongelooflijke woede-uitbarsting van haar kant. Ik vraag haar om niet zo te schreeuwen in het bijzijn van mijn moeder, maar ze gaat alleen maar harder schreeuwen. Ze wil zelfs niet samen met ons in de lift staan, en stapt er demonstratief uit als ik met mijn moeder naar boven ga, naar de eetzaal.”

Pag. 117: Tijdens het wassen blijf ik erbij en ik zie een uitgemergeld mens, een beeld dat ik eigenlijk alleen maar ken van de televisie en uit films. Haar rug is bezaaid met grote doorligplekken. Ik ben geschokt. Hoe is dit mogelijk? Ik voel me schuldig. Het enige wat mij ooit is verteld is dat er op een gegeven moment sprake was van een klein doorzitplekje op haar stuit, waar zij voor behandeld werd en wat de verpleging onder controle zou hebben. Van doorligplekken op haar rug heb ik nooit iets gehoord.”

Pag. 118: “Op een velletje papier dat op een keukenkastje geplakt wordt, noteert de verzorging het tijdstip dat zij haar dat toedienen. Het komt op mij nogal onprofessioneel over, zeker als er ’s avonds een verzorgster, vlak voor zij naar huis gaat, met haar jas aan, rugzak op de rug, helm in de hand, nog even snel een spuitje morfine en Dormicum komt geven.”

Recensies/extra:

Een glaasje rosé bij het ontbijt – Nieuwsbank

www.nieuwsbank.nl/inp/2014/03/10/Io22.htm

Een glaasje rosé bij het ontbijt / Ouderenjournaal

www.ouderenjournaal.nl/gelderland/.../een-glaasje-rose-bij-het-ontbijt/

Een glaasje rosé bij het ontbijt / Gezondheid – Drimble

drimble.nl > [Weblogs & Overig Nieuws](#) > [Gezondheid](#)